९

Горски се катереше нагоре по въжето.
Катеренето беше мъчително и изтощаваше не само ръцете и краката му, а и цялото му тяло, което се гърчеше като в спазъм все по-нависоко и по-нависоко.

Продължаваше неопределено дълго време. И като че ли въжето все не свършваше, а усилието все трябваше да продължи. Около него нямаше никакъв друг ясно различим предмет, за който Горски да се захване, да стъпи, да си почине, или да го използва по някакъв начин, за да избяга от въжето. На моменти,изглеждаше като че ли малката човешка фигура стои на едно място. Движението беше едно и също, но нямаше никакво мерило за изминато разстояние. Нямаше никаква гаранция, че път изобщо е извървян. Че нещо е изкачено. Че Горски вече е на по-високо. Като цяло нямаше и никаква сигурност какво е това пространство, в което се намираше всичко.

Горски обаче яростно се съпротивляваше на унинието и продължаваше да се набира по въжето – беше убеден, че все ще има някаква точка, от която ще види края, ще усети разликата от мъчително изминатия път

и може би ще дойде почивка, награда, гледка, нещо специално може би.

И този момент наистина дойде.

След още няколко поредни захващания с ръце и изтласкване с крака, Горски видя, че краят на въжето, високо горе, не се крепи на абсолютно нищо.

Горски спря и погледа и помисли. Огледа се и помислии пак.

После, не без мъка, се обърна в противоположната посока на въжето и започна да се катери,

този път – във вярната, истинската посока.

manuiloff.com „Книга на промените” ©Александър Мануилов, 2012-14 г./ „Book of Changes” ©Alexander Manuiloff, 2012-14